

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/264/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812206170
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6812206170.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Klaudie Koskovej a sudcov JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Revúca zo dňa 16. 01. 2014, č. k.: 6C/162/2012-58, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Navrhovateľ sa návrhom na začatie konania domáhal vyčíslenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. spôsobenej okresným súdom v exekučnom konaní vo veci sp. zn. súdneho exekútora EX 5754/2011, tvrdeným nesprávnym úradným postupom, a to zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty a súčasne preskúmaním vecnej správnosti predloženého exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) v rozpore so zákonom.

Okresný súd vykonaným dokazovaním zistil, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 20.05.2011 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 08. 07. 2011 po tom, ako zistil, že exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky, ktorá je neprijateľnou podmienkou, a teda je neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie sa stalo právoplatným dňa 09. 08. 2011.

Konštatoval, že po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie, žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a exekučného titulu dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky tak, ako je tomu v predmetnej zmluve o úvere, ktorú súd posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu, je v rozpore s vnútroštátnymi právnymi normami upravujúcimi režim spotrebiteľských zmlúv aj s ustanoveniami smernice Rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993. V danom prípade ide o zmluvu, ktorou sa nezakladá právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, čo znamená, že neexistuje vykonateľné rozhodnutie, na základe ktorého by sa mohla viesť exekúcia. Preto žiadosť súdneho exekútora zamietol podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Bez ohľadu na rôzne výklady ust. § 41 ods. 2 písm. d) EP v znení pred 01. 06. 2011 a po tomto dátume uviedol, že lehotu 15 dní uvedenú v ust. § 44 ods. 2 EP na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia exekútora považuje za extrémne krátku na to, aby mohol preskúmať rozhodcovský

rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Pripomenul, že v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie je potrebné poskytnúť spotrebiteľovi zvýšenú ochranu vzhľadom na jeho postavenie v spotrebiteľských vzťahoch. Exekučný súd bol povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Okrem iného je povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého exekútor žiada o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je spôsobilým exekučným titulom. Poukázal na názor Ústavného súdu SR v uznesení zo dňa 3. marca 2011, č. k.: IV. ÚS 60/2011-13, na základe ktorého môže vnútroštátny súd ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku a vyvodíť z toho patričné dôsledky, ktoré podľa vnútroštátneho práva z toho vyplývajú. Taktiež odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18. januára 2012, sp. zn.: 6 Cdo/143/2011, z ktorého vyplynulo oprávnenie všeobecného súdu (aj povinnosť) skúmať priebeh rozhodcovského konania, ako na jeho rozhodnutie z 21. 03. 2012, sp. zn.: 6 Cdo/1/2012.

Exekučný súd uvedomujúc si, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu, vzhľadom na zložitosť vecí, význam konania pre oprávneného a povinného, časovú náročnosť posúdenia exekučného titulu a jeho súladu s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi EÚ preskúmal predložený rozhodcovský rozsudok. Dospel k záveru, že v rámci uvedeného postupu exekučného súdu nedošlo k prietiahom v konaní a exekučný súd bol oprávnený skúmať, či predložený exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) nie je v rozpore so zákonom. Zdôraznil, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci iba pri splnení troch podmienok, ktoré musia byť splnené súčasne, a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť. Uzavrel, že nemal preukázaný tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu a svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku; o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Proti rozsudku okresného súdu podal navrhovateľ včas odvolanie. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Vyjadril názor, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Trval na osobnej účasti jeho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Okresný súd nemohol rozhodnúť vo veci samej, pretože v čase rozhodnutia nebolo ešte právoplatné uznesenie o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania. Okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Tvrdenia okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešpondujú s časovými úsekmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie v jeho neprítomnosti a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Namietal, že meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému podal odvolanie.

Pokiaľ súd zamietol návrh vo vzťahu k skutočnej škode, namietal, že v odôvodnení rozhodnutia sa súd zaoberá len škodou, ktorá mala vzniknúť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu. Ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému. V tejto časti je preto rozhodnutie nepreskúmateľné.

Súd taktiež nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez „zbytočných prielohov“ zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súdom analyzujú okolnosti, ktoré s vecou nesúvisia, s čím nemožno súhlasiť. Jeho práva boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že návrhom na začatie konania sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal vyčíslenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej okresným súdom ako exekučným súdom v exekučnom konaní tvrdeným nesprávnym úradným postupom, t.j. zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty a súčasne preskúmaním vecnej správnosti predloženého exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) v rozpore so zákonom. Navrhovateľ navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnym exekučným spisom okresného súdu. Priamo v návrhu na začatie konania vzniesol navrhovateľ námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej riadne rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil návrh navrhovateľa odporcovi na vyjadrenie, obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania, okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O. s. p. Vyjadrenie odporcu k návrhu riadne doručil navrhovateľovi prostredníctvom pošty. K spisu okresného súdu je pripojený v napadnutom rozsudku uvedený konkrétny exekučný spis ohľadne exekučného konania, v ktorom mala byť navrhovateľovi podľa návrhu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda.

Okresný súd na prejednanie veci samej nariadil pojednávanie, na ktoré sa zástupca navrhovateľa nedostavil, hoci doručenie predvolania mal riadne vykázané. Pokiaľ žiadal zrušiť nariadené pojednávanie z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“, a to až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti s tým, že mu ešte nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvúčení sudcov Okresného súdu Revúca, tu odvolací súd dodáva, že nebol dôvod na odročenie pojednávania. Právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo doručené rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 15. 11. 2012, ktorým rozhodol o nevyvúčení zákonného sudcu. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 11. 2012. Formálne návrh na prerušenie konania však podaný nebol, preto sa odvolací súd touto okolnosťou nezaoberal. V tomto smere poukazuje na súvisiace rozhodnutie s danou vecou, a to rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. 04. 2015, sp. zn.: 15Co/236/2014, ktorým zrušil uznesenie prvostupňového súdu, ktorým zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania.

Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky navrhovateľa ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu, pričom sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. na ne v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody navrhovateľa odvolací súd dodáva, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov a súčasne vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu považuje aj odvolací súd v celom rozsahu za správny, pretože navrhovateľ nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa viazaný (§ 212 ods. 1 O. s. p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Odvolacia námietka navrhovateľa, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil navrhovateľ na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojim nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospelá k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31. 05. 2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.

zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013, rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/727/2011 zo dňa 27.04.2012). O navrhovateľom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3NcC/323/2012 zo dňa 18.10.2012) súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil.

Odvolacia námietka navrhovateľa, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania v jeho neprítomnosti a vykonaním dokazovania exekučným spisom v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, tiež nie je dôvodná s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolacieho súdu. O námietke zaujatosti sudcov okresného súdu vznesenej navrhovateľom nadriadený súd riadne rozhodol. Nesúhlas navrhovateľa s rozhodnutím nadriadeného súdu nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania, pretože navrhovateľovi zostáva zachovaný odvolací dôvod spočívajúci v tvrdení, že rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.). Zo spisu okresného súdu vyplýva, že navrhovateľovi bolo riadne doručené aj vyjadrenie odporcu k návrhu. K odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd sa oboznámil s exekučným spisom, ktorý ako dôkaz navrhol vykonať samotný navrhovateľ priamo v návrhu na začatie konania s tým, že navrhovateľ bol účastníkom uvedeného exekučného konania a teda obsah exekučného spisu z hľadiska tvrdených skutočností o dobe od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia exekučného súdu o jej zamietnutí mu bol nepochybne známy, pretože z exekučného spisu vyplýva, že všetky rozhodnutia boli navrhovateľovi riadne doručené. Odvolací súd dospel k záveru, že k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom nedošlo ani postupom okresného súdu, ktorý napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci samej pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, pretože okresný súd rozhodol o prerušení konania bez podaného návrhu zo strany navrhovateľa na prerušenie konania, a preto jeho rozhodnutie bolo zrušené, nakoľko nebol dôvod rozhodnúť o prerušení konania.

Podľa § 101 ods. 2 O. s. p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Odňatím možnosti konať pred súdom možno rozumieť postup súdu, ktorým znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť, a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. dáva súdu možnosť prejednať vec aj v neprítomnosti účastníka, resp. jeho zástupcu. Môže tak urobiť, ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Občiansky súdny poriadok bližšie nekonkretizuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, ktorý bráni súdu vec prejednať v neprítomnosti účastníka. Takýto dôležitý dôvod, pre ktorý sa účastník nemôže zúčastniť pojednávania a žiada o jeho odročenie, sa musí vzhľadom na prekážku, ktorá mu v tom bráni, vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti. Pritom môže ísť nielen o udalosti majúce objektívnu povahu (nezávisle od vôle účastníka), ale aj okolnosti spôsobené samotným účastníkom alebo ním inak zavinené, ak ich možno v danej situácii najmä s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a na pomery účastníka považovať za dôležité.

Podľa § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods. 1 O. s. p.), a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O. s. p.). Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka (zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa prejednávania právnej veci pred

súdom je neodňateľným právom účastníka konania, a to v každom štádiu procesného postupu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon však bližšie nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni súdu prejednať vec v neprítomnosti účastníka. Navrhovateľ pred pojednávaním vo veci žiadal zrušiť pojednávanie, čo prvostupňový súd nepovažoval za závažný dôvod pre odročenie pojednávania. Námietka navrhovateľa ohľadom odňatia konať pred súdom je neopodstatnená.

Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Súdna prax sa ustálila na závere, že lehota pätnásť dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14.12.2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 zo dňa 10.07.2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 zo dňa 25.04.2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 zo dňa 13.02.2013).

Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, prvostupňový súd nebol viazaný 15 dňovou lehotou, pretože táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), keďže takýto právny stav platí od 01. 06. 2010, a to aj vzhľadom na námietku navrhovateľa uvedenú v návrhu na začatie konania, pretože jeho výklad súd považuje za zužujúci a účelový, pretože je v rozpore s účelom novely Exekučného poriadku a záväzkami Slovenskej republiky po vstupe do EÚ vo vzťahu k ochrane spotrebiteľov.

Preto v prípade, ak okresný súd v zhode s odvolacím súdom z pripojeného exekučného spisu zistil, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 20. 05. 2011 (v tejto súvislosti odvolací súd podotýka, že vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nie je rozhodujúce, kedy začalo samotné exekučné konanie) a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 08. 07. 2011, uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup (prietahy v konaní). Odvolací súd podotýka, že vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré navrhovateľ iniciuje pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013).

Za nesprávny úradný postup exekučného súdu nie je možné považovať ani to, že po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku pristúpil exekučný súd k riešeniu otázky, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy (rozhodcovskej doložky). Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozhodcovský rozsudok, je exekučný súd nielen oprávnený, ale aj povinný už v tomto štádiu konania z vlastnej iniciatívy riešiť otázku, či právomoc rozhodcovského súdu bola založená platne uzavretou rozhodcovskou zmluvou ako podmienku materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, keď týmto postupom nedochádza k preskúmaniu vecnej správnosti predloženého exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku), ale len k posúdeniu, či predložený exekučný titul je v súlade so zákonom; ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, je povinný z toho vyvodiť všetky právne dôsledky tak, aby zmluvná strana (spotrebiteľ) nebola neplatnou rozhodcovskou zmluvou viazaná, t.j. exekučný súd je povinný žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnuť (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13.10.2011 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 46/2012, sp. zn. 3MCdo/11/2010 zo dňa 26.09.2011 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 47/2012, sp. zn. 6Cdo/105/2011 zo dňa 10.10.2012 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 66/2013 a sp. zn. 5Cdo/230/2011 zo dňa 18.09.2012 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 68/2013, ale aj

uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/15/2012 zo dňa 22.05.2013, sp. zn. 2Cdo/239/2012 zo dňa 30.04.2013, sp. zn. 4Cdo/88/2013 zo dňa 24.10.2013, sp. zn. 5MCdo/25/2012 zo dňa 12.06.2013, sp. zn. 7Cdo/235/2012 zo dňa 12.06.2013 a mnohé iné; pozri aj uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/381/2012 zo dňa 22.08.2012, sp. zn. II.ÚS/545/2010 zo dňa 09.12.2010 a sp. zn. IV.ÚS/60/2011 zo dňa 03.03.2011 ako aj uznesenie Súdneho dvora Európskej únie vo veci zn. C-76/2010 Pohotovosť, s.r.o. proti W. T. zo dňa 16.11.2010). Od tohto záveru nie je žiadny dôvod odkloniť sa ani v prejednávanej veci.

Nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (t. j. nesprávny úradný postup exekučného súdu), v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje navrhovateľom tvrdenú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

K námietke navrhovateľa, že odporca sa nevyjadril k veci napriek výzve súdu, odvolací súd dodáva, že námietka nie je dôvodná, pretože odporca sa na výzvu súdu vyjadril. K námietke, že mal súd rozhodnúť podľa § 153b O. s. p. odvolací súd navyše dodáva, že fakultatívnosť použitia inštitútu rozsudku pre zmeškanie znamená, že súd nie je viazaný návrhom navrhovateľa na rozhodnutie veci týmto spôsobom; ak to uzná vzhľadom na okolnosti veci za potrebné či vhodné, môže vo veci riadne konať, aj keď by boli splnené všetky ostatné podmienky rozhodnutia sporu týmto spôsobom.

Z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd nepovažoval žiadne odvolacie námietky navrhovateľa za dôvodné a preto napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 151 O. s. p., keď odporcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko návrh na náhradu trov odvolacieho konania nepodal.

Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.